

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

Ławnik SN Bogusława Rutkowska

Protokolant Anna Rusak

z udziałem zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...]. okręgu regionalnego prokurator K. Z.

w sprawie **M. K.** – prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu 15 grudnia 2020 roku, odwołania wniesionego przez obwinionego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 23 września 2020 roku, sygn. akt PK I SD (...)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r., poz. 740 ze zm.)

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2019 roku, zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...]. okręgu regionalnego, wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt RP IV RD (...) którym wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa w dniu 6 września 2019 r. w W. przez prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Regionalnej w [...]. – M. K. , polegającej na wydaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego, w sprawie RP II Ds. (...) Prokuratury Regionalnej w [...]., którym zwrócono podejrzanemu A. W. pieniądze w łącznej kwocie 160.000 zł i 176.000 euro oraz 103 kg złota, bez poinformowania o zamiarze wydania przedmiotowego postanowienia przełożonych sprawujących wewnętrzny nadzór służbowy nad tym postępowaniem, tj. o przewinienie dyscyplinarne kwalifikowane z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Postanowieniem wydanym w dniu 20 września 2019 roku, prokurator Prokuratury Regionalnej w [...]., delegowany do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wszczął śledztwo (sygn. akt PK XIV Ds. (...)), w sprawie niedopełnienia obowiązków w zakresie realizacji celów postępowania karnego, określonych w art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazujących na konieczność takiego ukształtowania postępowania karnego, aby sprawca przestępstwa został wykryty i

pociągnięty do odpowiedzialności oraz przekroczenia uprawnień, w okresie od 28 czerwca 2019 roku do 6 września 2019 roku w W., przez prokuratora delegowanego do Prokuratury Regionalnej w [...], poprzez nieinformowanie przełożonych o wpływie w dniu 28 czerwca 2019 roku drogą elektroniczną wniosku J. D., datowanego na 27 czerwca 2019 r., o zwrot stanowiącego zabezpieczenie majątkowe, w sprawie Prokuratury Regionalnej w [...] o sygn. RP II Ds. (...), 103 kg złota oraz pieniędzy w kwocie 160.000,00 zł a następnie, będąc zobowiązanym, na podstawie § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia nr [...] /2019 Prokuratora Regionalnego w [...], w sprawie podziału obowiązków w Prokuraturze Regionalnej w [...] oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności, do poinformowania Naczelnika Wydziału II do Spraw Przestępczości Finansowo-Skarbowej o planowanych czynnościach i decyzjach, bez uzyskania wcześniejszej akceptacji, wydał w dniu 6 września 2019 r. postanowienie o uchyleniu zabezpieczenia majątkowego, wobec A. W. wydanego w dniu 6 lutego 2013 roku i zwrocie J. D.: pieniędzy w kwocie 160.000,00 złotych, 176.000,00 euro oraz sztabek złota o łącznej wadze 103 kg, czym działał na szkodę interesu publicznego, utrudniając w ten sposób również prowadzone postępowanie przygotowawcze o sygn. akt RP II Ds. (...), pomagając sprawcy przestępstwa będącego przedmiotem śledztwa w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez zwolnienie z zajęcia przedmiotów podlegających przepadkowi, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że wniosek w przedmiocie zwrotu ww. składników zabezpieczenia majątkowego wpłynął drogą elektroniczną na adres e-mail prokuratora M. K., o czym nie poinformował on przełożonych. Dokument ten nie został przedłożony do dekretacji Prokuratorowi Regionalnemu w [...]. Dodatkowo wskazano, że przesłuchani w charakterze świadków: Prokurator Regionalny w [...], a także podlegli mu prokuratorzy, zgodnie zeznali, że nie byli informowani o zamiarze zwrotu składników majątku zabezpieczonego od A. W. i zeznali, że prokurator M. K. samodzielnie podjął taką decyzję, wbrew treści § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia nr (...) Prokuratora Regionalnego we [...] w sprawie podziału obowiązków w Prokuraturze Regionalnej w [...] oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności.

Na podstawie art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze polecono podjęcie działań zmierzających do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w sprawie.

Postanowieniem wydanym w dniu 25 września 2019 roku, Prokurator Regionalny w [...] zawiesił z dniem 26 września 2019 r. w czynnościach służbowych M. K. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., na okres 6 miesięcy.

Następnie, postanowieniem z dnia 24 stycznia 2020 roku, zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, wszczął postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratora M. K., w sprawie dopuszczenia się oczywistej i rażącej obrazy przepisu § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia Prokuratora Regionalnego w [...], z dnia 8 kwietnia 2019 r. Nr (...) w sprawie podziału czynności prokuratorów w Prokuraturze Regionalnej w [...] oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności, zaistniałej w dniu 6 września 2019 r. w W., przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. wówczas delegowanego do Prokuratury Regionalnej w [...], polegającej na wydaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego w sprawie RP II Ds. (...) Prokuratury Regionalnej w [...], którym miał nastąpić

zwrot podejrzanemu A. W. pieniędzy w łącznej kwocie 160.000 zł oraz 176.000 euro oraz sztabek złota o łącznej wadze 103 kg, bez poinformowania o planowaniu, zamiarze i wydaniu przedmiotowego postanowienia przełożonych sprawujących wewnętrzny nadzór służbowy nad tym postępowaniem, tj. o przewinie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

W dalszej kolejności, postanowieniem zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, z dnia 28 stycznia 2020 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt RP III RD (...), przedstawiono obwinionemu zarzut w postępowaniu dyscyplinarnym.

W dniu 9 marca 2020 roku zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego skierował do sądu dyscyplinarnego wnioski o przedłużenie zawieszenia w czynnościach M. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., na okres dalszych 6 miesięcy – tj. do dnia 26 września 2020 roku.

Następnie, postanowieniem z dnia 17 marca 2020 roku, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym przedłużył zawieszenie w czynnościach M. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., na okres 6 miesięcy – tj. do dnia 26 września 2020 roku. Orzeczenie to utrzymane zostało w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II DO 46/20.

W dalszej kolejności, w dniu 9 września 2020 r., zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego skierował do sądu dyscyplinarnego wnioski o przedłużenie zawieszenia w czynnościach M. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., na dalszy niezbędny okres, tj. do dnia 26 marca 2021 roku.

Postanowieniem z dnia 23 września 2020 r., Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym przedłużył zawieszenie w czynnościach M. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej w W., na dalszy niezbędny okres – tj. do dnia 26 marca 2021 roku.

M. K. wniósł odwołanie od powyższego postanowienia. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisu art. 137 § 1 pkt 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, poprzez brak wskazania konkretnego powszechnie obowiązującego przepisu prawa, którego obraży w sposób rażący i oczywisty dopuścić się miał skarżący przy wydawaniu w nadzorowanym przez niego postępowaniu o sygn. RP II Ds. (...) , w dniu 6 września 2019 roku, postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego;
2. obrazę przepisu art. 137 § 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, poprzez uznanie, że z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie skarżącego od wykonywania obowiązków;
3. obrazę przepisu art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze poprzez brak wyjaśnienia przesłanki uzasadnionego przypadku, przemawiającej za możliwością przedłużenia zawieszenia w czynnościach i ograniczenie się do stwierdzenia o toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym i przygotowawczym;
4. obrazę przepisu art. 249 § 1 in fine k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze poprzez wydanie postanowienia w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach pomimo braku istnienia dowodów

- wskazujących na duże prawdopodobieństwo popełnienia przewinienia dyscyplinarnego;
5. obrazę przepisu art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegającą na zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dowodów świadczących o popełnieniu przez skarżącego zarzucanego mu przewinienia służbowego oraz wskazania okoliczności przemawiających za istnieniem zagrożenia dla wykonywanych przez niego obowiązków;
 6. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na wskazaniu w zaskarżonym orzeczeniu, iż na podstawie postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego zwrócono podejrzanemu zabezpieczone składniki majątkowe, podczas gdy w wydanym postanowieniu uwzględniono wniosek osoby trzeciej (nie podejrzanego) – J. D. o wydanie rzeczy stanowiących jego własność, jak również celowo pominięto istotne ustalenie, iż zgodnie z regulacjami wewnętrznymi w Prokuraturze Regionalnej w [...]. dyspozycje o charakterze majątkowym wymagały dla swej skuteczności zgody Prokuratora Regionalnego lub jego Zastępcy, wobec czego nie istniała w żaden sposób obawa utraty środków majątkowych stanowiących przedmiot zabezpieczenia a wydane 6 września 2019 r. postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego miało wyłącznie poprzedzać kolejną decyzję procesową opartą na prawidłowych podstawach prawnych i prawdziwych ustaleniach faktycznych;
 7. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że przełożeni nie wiedzieli o potrzebie i zamiarze wydania orzeczenia w przedmiocie zwrotu zabezpieczonych środków pieniężnych oraz złota, podczas gdy kwestia ta – ze względu na charakter postępowania o sygn. akt RP II Ds. (...) – była z wymienionymi omawiana wielokrotnie przez skarżącego z przełożonymi w ramach ustnych konsultacji;
- Formułując powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uwzględnienie odwołania i uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wedle przepisu art. 150 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku — Prawo o prokuraturze prokurator może być zawieszony w czynnościach na okres do 6 miesięcy, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków. Zgodnie z przepisem art. 150 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku — Prawo o prokuraturze, zawieszenie prokuratora w czynnościach, w uzasadnionych przypadkach, może być przedłużone na wniosek rzecznika dyscyplinarnego przez sąd dyscyplinarny na dalszy, niezbędny okres. Zatem jednym z podstawowych obowiązków sądu odwoławczego jest stwierdzenie, czy w danym stanie faktycznym wystąpiła przesłanka uzasadnionego przypadku, która wpływałaby na konieczność dalszego przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odnoszącym się zarówno do instytucji zawieszenia w czynnościach służbowych

sędziego, jak i prokuratora, w tym incydentalnym postępowaniu sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga o zasadności zarzutów sformułowanych wobec prokuratora w postępowaniu dyscyplinarnym, ale wyłącznie o zasadności odsunięcia prokuratora od wykonywania czynności służbowych w związku ze stawianymi mu zarzutami. W tym kontekście badaniu podlegają: szkodliwość zarzucanego czynu dla służby, stopień zawinienia, wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości oraz wystarczające uprawdopodobnienie popełnienia deliktu dyscyplinarnego, a nadto okoliczność, czy waga stawianych zarzutów uniemożliwia prokuratorowi pełnienie czynności (uchwała Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2005 r. sygn., SNO 12/05, LEX nr 472069; uchwała Sądu Najwyższego z 29 września 2009 r., sygn. SNO 72/09, LEX nr 1288982; uchwała Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2009 r. sygn. SNO 20/09, LEX nr 1288812). Ponadto, w kontekście decyzji o przedłużeniu zawieszenia prokuratora w czynnościach istotna jest ocena, czy zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze.

Tożsame stanowisko w odniesieniu do prokuratorów wykształciło się w piśmiennictwie, w którym wskazuje się, że konieczność zastosowania instytucji zawieszenia w czynnościach służbowych wyznacza de facto charakter zarzuconego prokuratorowi przewinienia, a zatem ocena, czy przez pryzmat stawianych zarzutów konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych (zob. Andrzej Kiełtyka, Wojciech Kotowski, Andrzej Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, Warszawa 2017, s. 558).

Przenosząc powyższe uwagi w realia niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Najwyższego odwołanie obwinionego prokuratora M. K. nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie wskazać należy, że w zakresie zarzutów z pkt 1, 2, 5 i 7 odwołania, argumentacja Sądu Najwyższego nie uległa zmianie i jest tożsama, jak ta przedstawiona w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 lipca 2020 r., w sprawie o sygn. akt II DO 46/20.

Podniesiony w odwołaniu zarzut obrazy art. 137 § 1 pkt 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 ustawy Prawo o prokuraturze jest niezasadny.

Obwiniony zarzucił orzeczeniu Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym brak wskazania konkretnego powszechnie obowiązującego przepisu prawa, którego obraży w sposób rażący i oczywisty dopuścić się miał skarżący przy wydawaniu w dniu 6 września 2019 roku postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego, w nadzorowanym przez niego postępowaniu o sygn. akt RP II Ds. (...)

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że obwiniony podnosząc zarzut naruszenia art. 137 § 1 pkt 1 ustawy prawo o prokuraturze, pominął okoliczność, że niniejsza sprawa dotyczy odpowiedzialności dyscyplinarnej za tzw. przewinienie służbowe. Obowiązki ciążące na prokuratorze prowadzącym lub nadzorującym konkretne postępowanie przygotowawcze wynikają nie tylko z ustaw, rozporządzeń, ale też z zarządzeń i wytycznych, a w końcu z obowiązującej ujednoliconej praktyki prowadzenia postępowania, utrwalonej tak we wszystkich powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, jak i w konkretnych jednostkach w określonym czasie. Obowiązki prokuratora mają zatem charakter normatywny, jak i pozanormatywny, dyktowany pragmatyką służbową wskazującą najlepsze metody osiągania celów postępowania karnego. Przewinieniem służbowym jest

każde naruszenie dyscypliny służbowej. Obwiniony, zgodnie z treścią przedstawionego mu zarzutu, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu § 6 ust. 3 pkt 2 Zarządzenia Prokuratora Regionalnego w [...]. z dnia 8 kwietnia 2019 r. Nr (...) w sprawie podziału czynności prokuratorów w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności, zaistniałej w dniu 6 września 2019 r. w W., polegającej na wydaniu postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego w sprawie o sygn. akt RP II Ds. (...) Prokuratury Regionalnej w [...]., którym miał nastąpić zwrot podejrzanemu A. W. pieniędzy w łącznej kwocie 160.000 zł oraz 176.000 euro oraz sztabek złota o łącznej wadze 103 kg, bez poinformowania o planowaniu, zamiarze i wydaniu przedmiotowego postanowienia przełożonych sprawujących wewnętrzny nadzór służbowy nad tym postępowaniem, co stanowiło przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

W ten sposób obwiniony naruszyć miał dyscyplinę służbową, na którą składa się całokształt obowiązków związanych z konkretnie zajmowanym stanowiskiem. Naruszenie zatem któregośkolwiek z tych obowiązków bądź wadliwe – wskutek niedbalstwa – ich wykonanie, przekroczenie przysługujących uprawnień bądź przeciwnie – bezczynność w służbie i niepodjęcie niezbędnych czynności, wszystkie te działania lub zaniechania, popełnione także nieumyślnie, są przewinieniami służbowymi i uzasadniają odpowiedzialność dyscyplinarną (A.Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, Warszawa 2017, s. 529).

Przechodząc do analizy zarzutu naruszenia art. 137 § 1 w zw. z art. 150 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze poprzez uznanie, że z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie skarżącego od wykonywania obowiązków, wskazać należy, że zawieszenie w czynnościach służbowych, w pierwszej kolejności, chroni autorytet prokuratury, a także dalej jeszcze idący interes publiczny przed szkodami, jakie mogłoby spowodować pełnienie funkcji prokuratorskich przez obwinionego, z uwagi na zarzut, jaki mu postawiono. (A.Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, Warszawa 2017, s. 558). O ile samo brzmienie zarzutu i pozornie niewielka waga naruszonego obowiązku – wynikającego wyłącznie z zarządzenia Prokuratora Regionalnego – mogłyby przemawiać za brakiem konieczności odsunięcia M. K. od wykonywania obowiązków prokuratora, to Sąd Najwyższy nie może stracić z pola widzenia, że w niniejszej sprawie za dalszym zawieszeniem w wykonywaniu obowiązków przemawiają okoliczności towarzyszące stawianemu obwinionemu zarzutowi. Trzeba podkreślić, że wniosek w przedmiocie zwrotu składników zabezpieczenia majątkowego wpłynął drogą elektroniczną na adres e-mail prokuratora M. K. , o czym nie poinformował on przełożonych. Dokument ten nie został przedłożony do dekretacji Prokuratorowi Regionalnemu w [...]. Dodatkowo, przesłuchani w charakterze świadków: Prokurator Regionalny w [...]. a także podlegli mu prokuratorzy, zgodnie zeznali, że nie byli informowani o zamiarze uchylenia zabezpieczenia majątkowego i zwrotu składników majątku zabezpieczonego od A. W. i zeznali, że prokurator M. K. samodzielnie podjął taką decyzję, wbrew treści § 6 ust. 3 pkt 2 zarządzenia nr (...) Prokuratora Regionalnego w [...]. w sprawie podziału obowiązków w Prokuraturze Regionalnej w [...]. oraz zasad organizacji pracy i zastępowania prokuratorów przy wykonywaniu czynności.

Na podkreślenie zasługuje również, że pochodzący z czerwca 2019 r., a sporządzony przez prokuratora K. wniosek o przedłużenie śledztwa (k. 776) nie zawiera nawet wzmianki o potrzebie rozstrzygnięcia o zabezpieczeniu majątkowym, podczas gdy sama lektura postanowienia z 6 września 2019 r. wskazuje, że jest ono efektem pogłębionej analizy zabezpieczenia dokonanej w roku 2013.

Wpływ na ocenę zachowania prokuratora M. K. muszą też mieć takie okoliczności, jak fakt doręczenia odpisu postanowienia z 6 września 2019 r. podejrzanemu A. W. bezpośrednio po jego wydaniu osobiście przez prokuratora, jak i fakt, że podejrzany A. W. w tym celu stawiał się w gabinecie prokuratora. Ponadto, za istotne należy uznać także to, że prokurator K. przekazał akta do sekretariatu wraz z postanowieniem z 6 września 2019 r. dopiero w dniu 13 września 2019 r.

Uwagę Sądu Najwyższego zwraca w szczególności relacja świadka I.C. (k. 253), z treści której wynika, że na jego pytanie dlaczego tak postąpił, prokurator M. K. oświadczył „Musiałem”.

Nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego, że prokurator M. K. był świadomy tego, że tak istotne decyzje, jak będąca przedmiotem stawianego mu zarzutu, musi konsultować z przełożonym. Jak wynika z materiału dowodowego sprawy (zeznania świadka, k. 256), w marcu 2019 r. prokurator K. bez konsultacji z przełożonym zmniejszył stosowane wobec A. W. poręczenie majątkowe, w następstwie czego przełożony przeprowadził z nim rozmowę wskazującą na konieczność takich konsultacji.

Nie budzi również wątpliwości Sądu Najwyższego, że wszystkie te okoliczności jako stawiające pod znakiem zapytania ewentualne motywy kierujące M. K. przy wydaniu postanowienia z 6 września 2019 r. muszą być starannie i wszechstronnie wyjaśnione w ramach prowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Należy też podkreślić, że postanowieniem wydanym w dniu 20 września 2019 roku, prokurator Prokuratury Regionalnej w [...], delegowany do Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wszczął śledztwo (sygn. akt PK XIV Ds. (...)) w sprawie dotyczącej zarzucanego obwinionemu czynu.

Niewątpliwie wszystkie te okoliczności świadczą o tym, że dalsze pełnienie obowiązków służbowych prokuratora przez M. K. stwarza zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania oraz autorytetu prokuratury. Tym samym zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze.

Za niezasadny uznać należało również zarzut obrazy przepisu art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Nie uszło uwadze Sądu Najwyższego, że w treści uzasadnienia orzeczenia sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji po raz kolejny występują braki polegające na niewskazaniu dowodów świadczących o popełnieniu przez obwinionego przewinienia służbowego, czy konkretnych zagrożeń dla wykonywanych przez niego obowiązków i czynności służbowych, jak też brak szczegółowego wyjaśnienia na czym polegał uzasadniony przypadek umożliwiający przedłużenie zawieszenia. Należy jednak podkreślić, że braki te nie stanowią podstawy dla uchylenia orzeczenia, gdyż nie mają wpływu na wynik rozstrzygnięcia w sprawie. Można w tym miejscu przywołać stosowany na zasadzie analogii art. 455a k.p.k., wedle treści którego nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie

spełnia wymogów określonych w art. 424. Należy mieć na uwadze, że przedmiotem kontroli odwoławczej jest zaskarżone postanowienie, a nie jego uzasadnienie. Nieprawidłowo sporządzone uzasadnienie nie oznacza nieprawidłowości orzeczenia i nie może prowadzić automatycznie do jego uchylenia.

Na uwzględnienie nie zasługiwały kolejne podniesione przez obwinionego w pkt 6 i 7 odwołania, zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych mających w jego ocenie wpływ na treść orzeczenia.

Należy podkreślić, że wydając orzeczenie w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych, sąd dyscyplinarny bada szkodliwość zarzucanego czynu dla służby, stopień zawinienia, wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości oraz wystarczające uprawdopodobnienie popełnienia deliktu dyscyplinarnego, a nadto okoliczność, czy waga stawianych zarzutów uniemożliwia prokuratorowi pełnienie czynności. Dodatkowo badaniu przez Sąd podlega czy w sprawie zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji nie dokonuje w tym zakresie ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom obwinionego w niniejszej sprawie doszło do zaistnienia uzasadnionego przypadku, który umożliwia uwzględnienie wniosku rzecznika dyscyplinarnego, a w efekcie przedłużenie zawieszenia obwinionego w czynnościach na dalszy niezbędny okres, tj. do 26 marca 2021 r. Z przedstawionych już wyżej powodów Sąd Najwyższy uznał, że nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach. Wbrew twierdzeniom obwinionego trwanie postępowania przygotowawczego i dyscyplinarnego stanowi wyjaśnienie dla zaistnienia przesłanki uzasadnionego przypadku, przemawiającej za możliwością przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych. Zajmowanie przez obwinionego w trakcie trwania postępowania dyscyplinarnego urzędu prokuratorskiego może bowiem doprowadzić do istotnego podważenia autorytetu prokuratury. Powyższe samo w sobie stanowi przesłankę uzasadnionego przypadku, o której mowa w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisu art. 249 § 1 in fine k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze, wskazać jedynie należy, że jest on niezasadny. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w sposób wystarczający uprawdopodobnia popełnianie przez obwinionego zarzucanego mu czynu. Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Najwyższy nie rozstrzyga w tym momencie zasadności postawionego obwinionemu zarzut/u dyscyplinarnego a jedynie uznaje, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania dyscyplinarnego, uprawdopodobnia w wystarczającym stopniu, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy uznał, że przedstawiona w złożonym przez obwinionego środku odwoławczym argumentacja była chybiona i utrzymał w mocy postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 23 września 2020 roku.

